

บทที่ 2

รายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จรรยา แก่นวงษ์คำ (2516 : 45) ได้ทำการวิจัยเรื่องสมรรถภาพทางกายของเยาวชนจากศูนย์เยาวชนภาคตะวันออก และภาคใต้ โดยใช้ทดสอบสมรรถภาพทางกายมาตรฐานระหว่างประเทศ (ICSPFT) พบว่า เยาวชนในศูนย์เยาวชนชนบทภาคกลางมีสมรรถภาพทางกายค่านยืนกระโดดไกล และแรงบีบมือ ต่ำกว่าเยาวชนชายในศูนย์ฝึกเยาวชนภาคใต้ แต่ศูนย์เยาวชนภาคใต้มีสมรรถภาพทางกายค่าน ลูก - นิ่ง ต่ำกว่าเยาวชนในศูนย์ฝึกเยาวชนภาคกลาง การทดสอบวิ่ง 50 เมตร ค้างข้อ วิ่งกลับตัว วิ่ง 1,000 เมตร และผลรวม พบว่า เยาวชนทั้งสองแห่งมีสมรรถภาพทางกายไม่แตกต่างกัน

เยาวชนหญิงในศูนย์ฝึกเยาวชนภาคกลาง มีสมรรถภาพทางกายในค่านวิ่ง 50 เมตร และวิ่งกลับตัวต่ำกว่าเยาวชนในศูนย์ฝึกเยาวชนหญิงภาคใต้ รวมทั้งการ ลูก - นิ่ง 30 วินาที วิ่ง 800 เมตร นิ่งข้อตัวไปข้างหน้า และเมื่อเปรียบเทียบโดยรวม เยาวชนในศูนย์ฝึกเยาวชนชนบทภาคกลางมีสมรรถภาพทางกายต่ำกว่าเยาวชนหญิงในศูนย์ฝึกเยาวชนภาคใต้ การทดสอบยืนกระโดดไกล แรงบีบมือ และงอแขนห้อยตัวนั้น พบว่า เยาวชนหญิงในศูนย์ฝึกเยาวชนทั้งสองภาค มีสมรรถภาพทางกายไม่แตกต่างกัน

สิทธิโชค วรรณเศรษฐี (2524 : 51) ได้สร้างแบบทดสอบสมรรถภาพทางกายสำหรับนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา ในกีฬายิมนาสติกส์ ประเภทฟลอร์เอ็กเซอร์ไซส์จากกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชายวิทยาลัยพลศึกษา 5 แห่ง รวม 205 คน โดยเปรียบเทียบหาความตรงกับการแข่งขันหาชุดฟลอร์เอ็กเซอร์ไซส์ ชุดบังคับ และหาความเที่ยงจากการทดสอบ 2 ครั้ง ห่างกัน 1 สัปดาห์ปรากฏว่ามีค่าความตรง .81 ค่าความเที่ยง .99 ที่ระดับ .01 โดยมีทั้งหมด

6 รายการคือ

1. หกสูงยวบข้อ
2. หกสูงเข่ามั่ง 30 วินาที
3. ยืนกระโดดไกล
4. นอนหงายพับและตัว

5. นิ่งแยกขาพิบตัว

6. กระจอคเค็อก

ในปี ค.ศ. 1957 สมาคมสุขศึกษา พลศึกษา และสันทนาการแห่งสหรัฐอเมริกา (The American Association for Health, Physical Education and Recreation AAHPER) (Mathews. 1978 : 127 - 128) ทำหน้าที่ส่งเสริมสุขภาพของประชาชน โดยเฉพาะมุ่งให้มีการฝึกฝนทางกายของเด็กรวมทั้งมีความเชื่อว่าสมรรถภาพทางกายนั้นเกิดจากการเล่น และการออกกำลังกาย ดังนั้นสมาคมจึงทำการทดสอบสมรรถภาพทางกายของเยาวชนอเมริกันทั่วประเทศ กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กชาย และเด็กหญิงที่เรียนอยู่ในระดับเกรด 5 ถึง 12 จำนวน 8,500 คน ผลการทดสอบปรากฏว่า สมรรถภาพทางกายของเยาวชนอเมริกันส่วนมากยังอยู่ในเกณฑ์ต่ำเมื่อเปรียบเทียบกับเยาวชนในยุโรป จึงเริ่มต้นตัวโดยการปรับปรุงส่งเสริมสมรรถภาพทางกายของเยาวชนขึ้น แบบทดสอบสมรรถภาพทางกายที่ใช้ในการทดสอบครั้งนี้ เรียกว่า "แบบทดสอบสมรรถภาพเยาวชนของสมาคมสุขศึกษา พลศึกษา และสันทนาการแห่งสหรัฐอเมริกา" (AAHPER Youth Fitness Test) ประกอบด้วยรายการทดสอบดังนี้

1. คึงข้อ (pull - ups)
2. ลุก - นิ่ง (sit - ups)
3. วิ่งกลับตัว 40 หลา (40 - yard shuttle run)
4. วิ่ง 50 หลา (50 - yard dash)
5. วิ่ง - เดิน 600 หลา (600 - yard run - walk)
6. ยืนกระจอคเค็อกไกล (standing broad jump)
7. ขว้างลูกซอฟท์บอล (soft - ball throw)

การทดสอบสมรรถภาพทางกายได้มีการศึกษามาแล้วตั้งแต่ก่อนสงครามโลกครั้งที่สอง จึงมีแบบทดสอบสมรรถภาพทางกายมากมาย ทั้งฝ่ายทหารและพลเรือน ส่วนมากเป็นแบบทดสอบที่สร้างขึ้นในประเทศสหรัฐอเมริกา และประเทศในทวีปยุโรป ซึ่งถือว่าเป็นแบบทดสอบมาตรฐานที่นิยมใช้กันมากฉบับหนึ่งในปัจจุบันนี้ คือ แบบทดสอบสมรรถภาพทางกายของคณะกรรมการทดสอบสมรรถภาพทางกายมาตรฐานระหว่างประเทศ (International Committee for

the Standardization of Physical Fitness tests)
 เรียกว่า ICSPT ส่วนประเทศในทวีปเอเชียก็มีคณะกรรมการ 2 คน คือ
 ICSPT ซึ่งปัจจุบันนี้เปลี่ยนเป็น International committee
 of Physical Fitness Research เรียกว่า ICPFR และ
 Asian Committee for the Standardization of Physical
 Fitness Tests เรียกว่า ACSPT

คณะกรรมการจัดทำแบบทดสอบสมรรถภาพทางกายมาตรฐานของเอเชีย
 (Asian Committee for the Standardization of Physical
 Fitness Test) (ACSPT. 1970 : 21 - 22) ได้กำหนดให้ประเทศ
 ต่าง ๆ ในเอเชียนำแบบทดสอบสมรรถภาพทางกายมาตรฐานระหว่างประเทศ (ICSPT)
 ไปทดสอบเยาวชนอายุ 18 - 19 ปี เพื่อนำผลมาเปรียบเทียบกันอีก ผลการศึกษาพบว่า

1. เยาวชนเกาหลี ลูก - นั่ง 30 วินาที ไคน้อยครั้งที่สุด
2. เยาวชนไทย มีความอดทนในการวิ่งต่ำมาก
3. เยาวชนญี่ปุ่น มีสมรรถภาพทางกายดีเกือบทุกรายการ
4. เยาวชนไต้หวัน ทดสอบแรงบีบมือที่ถนัดได้ค่าที่สุด
5. เยาวชนอิสราเอล ทดสอบยืนกระโดดไกลและวิ่งกลับตัว ได้ค่าต่ำที่สุด

เกส (Gates 1974 392 - A) ได้ทำการศึกษาความตรงของ
 การวัดเกี่ยวกับโครงสร้างและหน้าที่ของกระดูกสำหรับศักยภาพความสามารถในกีฬายิมนาสติกส์
 เพื่อการแบ่งกลุ่มจุดประสงค์ของการวิจัยเพื่อใช้วัด ศักยภาพความสำเร็จในทักษะยิมนาสติกส์
 และพัฒนาสมการเพื่อใช้ทำนายการแบ่งกลุ่มความสามารถของนักยิมนาสติกส์ วิธีดำเนินการ
 วิจัยจะกระทำในสัปดาห์แรกของเทอมที่มีการเรียนวิชายิมนาสติกส์ให้ตัวอย่างประชากรทำการ
 ทดสอบบาร์คู้ แทรมโปลีน ยึกหยุน หวง

ผลการวิจัยสามารถนำมาใช้ได้ คือ

1. โครงสร้างและหน้าที่ของกระดูก สามารถใช้เป็นพื้นฐานทำนายความสามารถ
 ทั่ว ๆ ไปของกีฬายิมนาสติกส์ โดยใช้สมการดังนี้

ผลรวมยิมนาสติกส์ (Total Skill in Gymnastics) 51.9
 .811 บุกซอ (Dip) - .151 น้ำหนัก (Weight) .324 แรงบีบมือ

(Sustained Handgrip) .799 กิ่งข้อ (Pull - ups)

2. จากผลการศึกษาปรากฏว่าค่าที่คำนวณได้มีความตรง โดยทำนายในเรื่องห่วง (R = .751) บาร์คู้ + ห่วง (R = .743) แทรมโปลีน + ห่วง (R = .720) และบาร์คู้ แทรมโปลีน + ห่วง (R = .09)

อัลเลน (Allen 1974 : 3494 - A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การประเมินค่าความแข็งแรง และความอ่อนตัวของข้อต่อที่สะโพก ระหว่างช่วงการฝึกกีฬา ยิมนาสติกส์ วัตถุประสงค์ในการวิจัย เพื่อตรวจสอบการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นของความแข็งแรง และความอ่อนตัวของข้อต่อที่สะโพกในระหว่างการฝึกซ้อมยิมนาสติกส์ สิ่งที่พบคือ พัฒนาการที่ เพิ่มขึ้นในด้านความแข็งแรง และความอ่อนตัวของข้อต่อที่สะโพก

ผู้วิจัยได้ใช้ตัวอย่างประชากร เป็นนักกีฬายิมนาสติกส์ของมหาวิทยาลัยโอเรกอน (Oregon) โดยรวบรวมรายละเอียดเกี่ยวกับประวัติ พัฒนาการความแข็งแรง และความอ่อนตัว การฝึกซ้อมชนิดรูปร่าง และแผนภูมิที่แสดงความแข็งแรง และความอ่อนตัว การดำเนินการทำการทดสอบความแข็งแรง 8 รายการ (Eight Cable Tension Strength) และทดสอบความอ่อนตัวของไลต์ตัน 5 รายการ (Leighton Flexometer) แต่ละทีจะฝึกทุกวันเพื่อเพิ่มพูนความแข็งแรง และความอ่อนตัวของข้อต่อที่สะโพก และมีการฝึกความแข็งแรงโดยใช้การบริหารประกอบ

สรุปผลการวิจัยในการประเมินผลความสัมพันธ์ระหว่างความแข็งแรงและความอ่อนตัวของข้อต่อที่สะโพก

1. ก่อนการฝึกหัดจะมีความแข็งแรง และความอ่อนตัวของข้อต่อที่สะโพก แต่ในขณะที่ฝึกจะมีพัฒนาการที่ยิ่งขึ้น
2. ลักษณะของนักกีฬายิมนาสติกส์ จะมีลักษณะชนิดรูปร่างคล้ายกัน
3. ไม่มีอุปกรณเฉพาะใด ๆ ที่จะสร้างให้เกิดความแข็งแรงและความอ่อนตัวของข้อต่อที่สะโพกได้
4. การฝึกซ้อมยิมนาสติกส์เพิ่มขึ้น มีผลทำให้เกิดความแข็งแรงของข้อต่อที่สะโพกเพิ่มขึ้น
5. ค่าสหสัมพันธ์มีค่าเป็นบวกสูงในการเพิ่มด้านความแข็งแรงและระหว่างรูปร่างปานกลาง (Mesomorphy) กับความแข็งแรง

ความแข็งแรงมีค่าสัมพันธ์เป็นลบกับการปฏิบัติ ความอ่อนตัว รูปร่างผอม
(Endomorphy) และรูปร่างอ้วน (Mesomorphy)

ไม่มีความสัมพันธ์กันเลยระหว่าง ชนิดรูปร่าง การปฏิบัติ ความอ่อนตัว รูปร่างอ้วน
รูปร่างผอม

ลินน์ (Lynn 1974 2749 - A) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง
ความสัมพันธ์ของบุคลิกลักษณะ กับกีฬายิมนาสติกส์ ความมุ่งหมายในการวิจัยเพื่อศึกษา

1. ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกลักษณะกับการ เลิกเล่นยิมนาสติกส์ของแต่ละคน
และการเล่นในแต่ละอุปกรณ์

2. ศึกษาบุคลิกลักษณะมีความเกี่ยวข้องกับความสามารถของผู้เล่นกีฬายิมนาสติกส์
และการเข้าร่วมทีม

ประชากรที่ใช้เป็นนักยิมนาสติกส์ชาย จำนวน 175 คน โดยใช้แบบสอบถามแคลเทล
16 พีเอฟ (Cattell 16 P F Test) โดยประเมินทางคำบุคลิกลักษณะ และ
ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ โดยหาค่าเฉลี่ยของทีเทส (T - Test) เพื่อใช้ให้
เห็นว่าตามบุคลิกลักษณะ เป็นองค์ประกอบในความแตกต่างของการแข่งขันในแต่ละอุปกรณ์และ
ระดับความสามารถของนักกีฬา รวมทั้งผู้เล่นในทีม

สรุปผลการวิจัยปรากฏว่า นักยิมนาสติกส์ของวิทยาลัยมีบุคลิกลักษณะแตกต่างจาก
บุคลิกลักษณะของผู้ที่อยู่ในวิทยาลัยทั่วไป อย่างไรก็ตามเป็นที่น่าสงสัยว่าบุคลิกลักษณะของนัก
ยิมนาสติกส์ที่เป็นอยู่ไม่มีลักษณะเด่นชัดว่ามีลักษณะเฉพาะในการเล่นอุปกรณ์ชนิดใด องค์ประกอบ
ของบุคลิกลักษณะไม่มีผลต่อความสามารถในการเล่นยิมนาสติกส์ และนักยิมนาสติกส์ที่ประสบ
ความสำเร็จในชุด ไม่จำเป็นต้องมีบุคลิกลักษณะเหมือนกัน

จากผลการศึกษามุขลักษณะมีความสัมพันธ์กับกีฬายิมนาสติกส์เพียงเล็กน้อยบุคลิก
ลักษณะไม่สามารถใช้ทำนายศักยภาพของนักยิมนาสติกส์ได้ และการเล่นในแต่ละอุปกรณ์ และ
บุคลิกลักษณะไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความสามารถในกีฬาประเภทนี้

เฮนรี่ (Henry 1974 3492 - A) ได้ศึกษาการวัดตัวทำนาย
เฉพาะอย่าง เพื่อชี้ความสำเร็จในกีฬายิมนาสติกส์ วัดอุปประสงค์เพื่อศึกษา เลือกจำนวนแบบ
ทดสอบที่สามารถทำนายความสำเร็จในกีฬายิมนาสติกส์

* ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นอาสาสมัครจำนวน 100 คน อายุระหว่าง 18 - 28 ปี จากมหาวิทยาลัยยูทา (Utha) และมหาวิทยาลัยบริกแฮม ยัง (Brigham Young) แบ่งออกเป็น 8 กลุ่ม 1 กลุ่ม เป็นนักยิมนาสติกส์มหาวิทยาลัยบริกแฮมยัง อีก 7 กลุ่มเป็นนักกีฬาจากมหาวิทยาลัยยูทา คือ กลุ่มนักเบสบอล กลุ่มนักฟุตบอล กลุ่มนักกรีฑา กลุ่มนักว่ายน้ำ กลุ่มนักวอลเลย์บอล กลุ่มนักมวยปล้ำ และอีก 1 กลุ่มไม่ใช่ นักกีฬา ทำการทดสอบระหว่างฤดูหนาวปี 1974

แบบทดสอบประกอบด้วย 12 รายการ 6 รายการ เป็นแบบอัตนัยตักสินไค้ - ตก ประกอบด้วย ทกบ (Frog Stand) งอแขนห้อยตัว (Pull Over) กระโดดหมุน (Jump Full Turn) ยกฉาก (Pike Support) ยืนทรงตัว (Single Leg Balance) และกระโดดข้ามไม้ (Wood Jump)

แบบทดสอบ 6 รายการเป็นแบบปรนัย ประกอบด้วย แบบทดสอบความแข็งแรง 3 รายการ คือ ยวบข้อ (Dips) ดึงข้อ (Pull - Ups) ยกขา (Leg Lifts) แบบทดสอบพลัง 2 รายการ คือ กระโดดตะแตง (Vertical Jump) และห้อยตัว ดึงข้อ (Vertical Arm Pull) และบาร์สแนพ (Bar Snap) การทดสอบความสัมพันธ์ของร่างกายอนุญาตให้ทดสอบ 3 ครั้ง ในทุกรายการ แต่บางรายการมีความสมบูรณ์ในการทำเพียงครั้งเดียว

* ผลการวิจัยได้ผลดังนี้

1. กลุ่มนักกีฬายิมนาสติกส์มีความสามารถเหนือกว่าทุกกลุ่ม
2. กลุ่มนักกีฬายิมนาสติกส์มีความสามารถในการยวบข้อ บาร์สแนพ ยกขา และดึงข้อ ดีกว่ากลุ่มไม่ใช่ นักกีฬา กลุ่มเบสบอล กลุ่มวอลเลย์บอล กลุ่มฟุตบอล กลุ่มกรีฑา
3. กลุ่มนักยิมนาสติกส์มีความสามารถห้อยตัวดึงข้อ ดีกว่ากลุ่มไม่ใช่ นักกีฬา กลุ่มเบสบอล กลุ่มมวยปล้ำ และกลุ่มฟุตบอล

บรูซ (Bruce 1974 : 7706 - A) ได้ทำการศึกษาถึงโปรแกรมการสอนที่เกี่ยวข้องกับการเคลื่อนไหว และผลที่มีต่อการเรียนรู้ทักษะทางกลไกในกีฬายิมนาสติกส์ จุดประสงค์ของการวิจัยเพื่อทดสอบผลของการสอนที่เกี่ยวข้องกับการเคลื่อนไหว และผลที่มีต่อการเรียนรู้ทักษะทางกลไกในกีฬายิมนาสติกส์ในการไกวพัตตัวขึ้นบาร์เดี่ยว (Kip) ประชากรที่ใช้เป็นชาย จำนวน 3 กลุ่ม เรียนระดับปริญญาตรีวิชาเอกพลศึกษา จำนวน 37 คน แบ่งเป็นกลุ่ม

ทดลอง 12 คน ฝึกตามคำแนะนำของคู่มือ กลุ่มอื่น ๆ 13 คน มีการเรียนการสอนพิเศษ
 กลุ่มควบคุมไม่มีการสอนแต่ให้ศึกษาจากภาพยนตร์ ประชากรที่ทดลองทุกคนเป็นนักยิมนาสติกส์
 เริ่มหัด โดยให้รับการทดสอบไกวตัวขึ้นบาร์เดี่ยวการประเมินค่าใช้เครื่องฉายภาพยนตร์
 (Cinematographically)

	ค่าเฉลี่ยก่อนการทดลอง	ค่าเฉลี่ยหลังการทดลอง
กลุ่มทดลอง	4.67	13.67
กลุ่มควบคุม	4.50	11.17
กลุ่มอื่น ๆ	3.85	12.54

ผลการทดลองทั้งสองครั้งจะเห็นว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01
 ข้อมูลที่ได้จากการศึกษาชี้ความตรงของครรชนีเวสต์สโตน (Wettstone Index)
 และคุนเซิล (Kunzle) ได้ให้ข้อเสนอแนะว่า ความก้าวหน้าในการไกวตัวขึ้น
 บาร์เดี่ยวมีผลต่อความสามารถในทางยิมนาสติกส์ ซึ่งมีค่าสหสัมพันธ์ $r = 0.57$

ข้อค้นพบนี้จะเป็นประโยชน์ต่อครูพลศึกษาที่มีความชำนาญน้อยได้สามารถแบ่งระดับ
 ความสามารถของนักเรียน และพัฒนาชบวนการสอนให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น

บาร์โรว์ และแมคจี (Barrow and Mc Gee 1976 : 703)
 ได้เสนอหลักเกณฑ์ในการให้คะแนนยิมนาสติกส์และยัดหยุน มาตราส่วนของผู้ตัดสินในการให้
 คะแนนในการให้คะแนนในการแสดงท่าพวกโผนและยัดหยุนมีการพิจารณาเกณฑ์ของผู้ตัดสินใน
 การให้คะแนนการปฏิบัติดังนี้

- ลักษณะการแสดง เป็นธรรมชาติ
- ความสามารถในการควบคุมร่างกาย
- เทคนิค และวิธีการ
- ความแม่นยำ
- เวลาและจังหวะ
- การเริ่มต้น
- เสร็จสิ้นการแสดง

คะแนน	ระดับความสามารถ	หลักเกณฑ์การพิจารณา
10	ดีเลิศ	แสดงได้ตลอด มีการควบคุมร่างกายที่มีความกลมกลืนเป็นธรรมชาติ มีความแม่นยำ การควบคุมเวลา และจังหวะดี การเริ่มต้น และจบดีมาก
7 - 9	ดี	เหนือกว่าเกณฑ์เฉลี่ย แสดงได้ตลอด มีความบกพร่องเล็กน้อย 1 - 2 ประการ
4 - 7	พอใช้	แสดงได้ตลอด ความบกพร่องมีหลายประการ แสดงได้ก็พอใช้
1 - 3	อ่อน	การแสดงเกือบไม่สำเร็จ ขาดการควบคุมเทคนิคที่ใช้ไม่มีประสิทธิภาพ
0	ตก	แสดงไม่จบ

แฮร์ริส (Harris 1976 : 303 - 304) ได้ออกแบบความคล่องแคล่วของการสอัมทักษะโยไชแบบสอัมยึกหยุน และความคล่องตัวในอุปกรณ์ของฮาร์ริส (Harris Tumbling and Apparatus Proefficiency test) จุดมุ่งหมายเพื่อประเมินความคล่องตัวในการเล่นยึกหยุน และอุปกรณ์ การประเมินผลรวบรวมข้อทดสอบ 22 รายการ และคัดเลือกให้เหลือ 6 รายการ ทำการทดสอบโยไช นักศึกษาของมหาวิทยาลัยนอร์ท คาโกต้า ทำการทดสอบ และทดสอบซ้ำเพื่อหาค่าความเที่ยงปรากฏว่าทั้ง 6 รายการ สามารถใช้แบ่งทักษะได้ทั้ง 3 ระดับ คือ สูง กลาง และต่ำ เช่นเดียวกับยูเตียวซาฮูประเมิน

แบบสอัม

ชื่อ .....

วันที่ .....

คำชี้แจง ใ้ทางรอบหมายเลขคานคะแนนที่ได้ในแนวของรูปแบบ และความสำเร็จ
ที่ทำได้ รวมคะแนนของแต่ละรายการจนถึงคะแนนรวมทั้งหมด

ยึกหยุน

1. มวนหน้าคอกวยหกหัวคั้ง
(Forward Roll to Head
Stand)
รูปแบบ	1	2						
ความถูกต้อง	1	2	3	4	5			
รวม	.....							

บารคู

2. ไกวตัวขึ้นหลัง ตกไหล่ มวนหน้า
(Back Uprise Shoulder
Balance, Front Roll)
รูปแบบ	1	2						
ความถูกต้อง	1	2	3	4	5			
รวม	.....							
3. ล้มหลังพับตัวขึ้นหน้า ไกวลงหน้า
(Shoulder Kip From Arm
Support Swing, Front Dismount)
รูปแบบ	1	2						
ความถูกต้อง	1	2	3	4	5			
รวม	.....							

บารเคียว

4. ไกวพับตัวขึ้น
(Cast to Kip up)
รูปแบบ	1	2						
ความถูกต้อง	1	2	3	4	5			
รวม	.....							
5. คึงข้อขึ้นร้าวคานหน้า หมุนสะโพกรอบราว
(Front pull-over, Cast
Back Hip Circle)
รูปแบบ	1	2						
ความถูกต้อง	1	2	3	4	5			
รวม	.....							

แตรมโปลิ้น

6. ล้มหลัง ล้มหน้า นั่ง กระโดด
(Back Front Seat Feet)
รูปแบบ	1	2						
ความถูกต้อง	1	2	3	4	5			
รวม	.....							

คะแนนรวม .....

การให้คะแนน คะแนนเต็ม 44 คะแนน เป็นคะแนนของรูปแบบและคะแนนความ
ถูกต้องของท่า เพื่อย้ายแก่การพิจารณา เช่น นักเรียนอาจจะทำท่าถูกต้อง ได้คะแนนสูง แต่อาจ
ได้คะแนนรูปแบบเท่ากับศูนย์ก็ได้ อย่างไรก็ตาม ค่าคะแนนรูปแบบไม่น่าจะมีอิทธิพลต่อความถูกต้อง
มากนัก